

MØRESILD OG ANDRE FISK

Tekst og foto Jens Justesen

En varm julidag for uendelig mange år siden flyttede jeg mod vest og blev thybo. Min far havde fået nyt arbejde, så der var ingen vej udenom. I øvrigt var det ham, der finansierede mit grej, så det var bedst at rette ind.

På det tidspunkt var jeg 12 og inkarneret ålekvabbefisker med betydelig erfaring fra kornkajen i Aalborg havn. Jeg købte mine sandorm på Østerbro og var rigtig godt tilfreds med mit liv. Jeg havde overhovedet ikke noget behov for at springe ud i et nyt, som garanteret ikke ville blive bedre, og det var derfor med stor skepsis og en ikke ubetydelig uro, jeg vinkede farvel til mine venner og de andre kvabber.

Som de fleste forældre ved, er det er en risikosport at flytte på en knægt, der bliver teenager lige om lidt, og det gjorde mine forældre også. Så fatteren gjorde en deal med mig: hvis jeg ville tage det som en mand og flytte med i god ro og orden, ville han købe sig et sæt fiskeudstyr og melde os ind i Thylands Lystfiskerforening. Vi holdt aftalen samvittighedsfuldt begge to. Men lystfisker blev han aldrig. Det var helt i orden. Han havde det ikke i sig.

Bent og Bromølle

Før den lille familie kunne flytte, skulle den have tag over hovedet, og på en af rekognoseringssturene til Thy, blev jeg droppet af ved Bromølle å sammen med mit fiskeudstyr – en gul, massiv glasfiberstang på syv fod af ukendt mærke, et nyerhvervet ABU 333 og lidt endegrej. Lidet anede jeg da, at det skulle blive begyndelsen på et venskab, der består endnu. Jeg traf Bent. Han luskede rundt med sin blå canadiske stang og et ABU 503 og kendte de gode steder.

Bromølle å hedder egentlig Storåen ligesom den ved Holstebro, og selvom den hverken er lige så stor eller lige så spændende som den, er Bromølle å ikke uinteressant, skønt den unægtelig er noget kanalagtig og i dag har en tæt rørbevoksning langs bredderne; det havde den ikke dengang. Jeg er ikke sikker på, hvor den har sit første, spæde udspring, men dens største sidevandløb – Kløv å, der ligesom hovedåen er kanaliseret på lange strækninger – får sit vand fra den næringsfattige og kalkrige Vullum sø i kanten af Hjardemål klitplantage, hvor der tidligere har været ikke færre end 16 forskellige fiskearter.

Åen løber ud i Lønnerup Fjord, der er et lille appendix til Limfjorden et stenkast fra Sennels Hage, og derfra er der opgang af grønlandere og også en pæn opgang af kønsmodne havørreder sommer og efterår. Ellers består fiskebestanden af aborrer, skaller, nogle få gedder og en og anden bækkørred.

Bretton

Vi fiskede med Bretton-spinnere på 5 gram. Altid. Guld var det eneste, der duede, og dem tog vi mange fisk på. Vi fiskede også med guldbretton i andre åer end Bromølle, og jeg husker med slet skjult misundelse den bækkørred på to kilo, Bent fangede i Årup å, et andet af Thylands vandløb.

Bretton er, som du måske ved, et fransk endegrejsmærke, og da vi fiskede med vores Bretton-spinnere, troede vi, at der ikke fandtes andre Bretton-modeller end den, vi brugte. Det gjorde der måske heller ikke, men i dag har producenten et stort sortiment. Jeg har alligevel indtryk af, at kun de færreste danske lystfiskere har fisket med Bretton, og det er i grunden lidt synd. Tag eventuelt et kig på www.ardent-peche.com og søg på 'bretton'. Særlig Bretton Saumon Compact og Devon Bretton Turbo ser interessante ud.

Møresilda

Der lå også blink i min æske, men dem havde jeg ingen fidus til. Det skulle snurre.

Men så gik det jo, som det måtte gå: jeg tog til Norge, og her indså jeg hurtigt, at laksefiskeri og guldbretton på 5 gram ikke er noget godt match, så jeg gik til indkøb af nogle lakseblink. Klassiske norske. Storlaksen på 45 gram fra Hørgård, 40 gram Møresilda og andre store, tunge blink. Men det blev jo et værre plaskeri, grovt og uelegant, og jeg fangede ingen fisk på dem.

Jeg satsede derfor efterhånden på lettere udgaver af Møresilda, og da jeg på mindre end en halv time først tog en laks på fire kilo og derefter en på syv i Vik i Sogn, fik Møresilda en permanent plads i min blinkæske. Længe var der såmænd ikke så meget andet i den. Hvorfor skulle der være det...?

Blinket, jeg fangede de to laks på, har jeg stadig. 27 gram, sølv med sort rygstribe. Det ligger her lige foran mig, mens jeg skriver dette, og selv nu, hvor verden har ændret sig, og rigtig meget andet spændende havørred- og laksesnadder er kommet til, ligger der altid nogle Møresilda i æsken.

Fra Remen til Rapala

Møresilda har sit navn fra landsdelene Sunnmøre og Nordmøre, der sammen med Romsdal udgør fylket Møre- og Romsdal, som ligger nord for Vestlandet og sydvest for Trondheim. Mange vil sikkert nikke genkendende til elve som Rauma, Måna og Driva, der løber gennem fylket. De har alle haft problemer med *Gyrodactylus salaris*, men Rauma og Måna blev raskmeldt for nogle år siden, og der er lagt en gyrodactylus-plan for Driva, som forventes at blive raskmeldt i 2028.

Rauma og Driva er store elve, som er lakseførende over lange strækninger. Måna derimod er en relativ lille og kort elv. Den er nedbørsafhængig, men har tidvis haft rigtig gode fangststatistikker. Den løber ud på den sydlige side af Romsdalsfjorden i den lille bygd, Måndalen. Og det var netop her i Måndalen, Remen Slukfabrikk AS producerede Møresilda fra 1955 til 1997.

I 1997 blev fabrikken solgt, og den har derefter haft skiftende ejere. I dag er det Rapala-koncernen, som producerer Møresilda på sin fabrik i Asien, og det anslåes, at op mod 250.000 Møresilda forlader fabrikken hvert år, vel at mærke med samme gode kvalitet, som da den blev fremstillet i Norge.

Nyt design

I gamle dage var Møresilda sølv-, guld- eller kobberfarvet med sort rygstribe, og færdig med det. Men i takt med nye trends på blinkfronten har Møresilda løbende fået nye designs. Holographic, Seatrout og Nordlys er nogle af dem. De kommer alle i flere farvekombinationer og vægtklasser, og nogle af dem ser rigtig spændende ud.

Brugsanvisning

Den traditionelle brugsanvisning lyder omtrent sådan her: Brug 27 og 32 gram i lakselv med normal vandføring. Gå eventuelt opp i vægt på flomstore og stride elve for at komme ned til laksen, og vælg 18 eller 22 gram på lav vandføring. Brug også gerne Møresilda til opstrømsfiskeri.

Men Møresilda er meget andet end et lakseblink. På 10, 15 og 18 gram er det et glimrende havørredblink, og det fremstilles i vægte helt ned til 6 gram. I den størrelse er det et klart førstevalg for mange til let ørredfiskeri, for eksempel i fjeldet, og selv har jeg taget stalling på 6 grams Møresilda – ja, stalling på blink! – i Femundsmarka i grænseområderne mellem Norge og Sverige.

Silden fra Møre

Og skulle du nu undrer dig over, at Møresilda ender på -a, er forklaringen, at sild er et 'hunkønsord' på norsk, og så bruger man endelsen -a i bestemt form. På nynorsk gør man det altid, men på bokmål kunne man godt have valgt endelsen -en, sådan som man ville gøre på dansk, altså Møresilden... *den lille sild fra Møre, som alle falder for!*

Billeder og billedtekster

Bent og jeg fiskede altid med Bretton, altid 5 gram, altid guld. Dette er mit sidste eksemplar (det i midten med grønne pletter), og grunden til, at den har overlevet, er nok at den ikke blev brugt så meget som dem uden pletter. Her er den fotograferet foran en med røde pletter og to Devon Bretton Turbo fra Ardent Peche's hjemmeside på pc-skærmen i baggrunden.

Jeg har den stadig, den klassiske Møresilda på 27 gram sølv med sort rygstribe, som tog to laks på nogle minutter i Vik i Sogn.

Møresilda har løbende fået nye designs. Her ser du eksempler på Holographic 10 gram og Seatrout 22 gram. Rapala VMC har stillet blinkene med de nye designs til rådighed for fotografering.

Og her et andet eksempel på Seatrout 22 gram (t.v.), og et eksempel på Nordlys 27 gram.